

จุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง ฉบับที่ ๑๐ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๗

จุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอแนะนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย
ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

ดับฝันนักพัฒนาฯ เพราะยาบ้าเพียงเม็ดเดียว

“ยาเสพติด เป็นภัยต่อชีวิต เป็นพิษต่อสังคม”

สโลแกนคันทูที่เตือนให้ตระหนักถึงโทษภัยของยาเสพติดนี้มีมานานแล้ว แต่ทว่าปัญหาเสพติด
ก็ยังมีทีท่าว่าจะทุเลาเบาบางลง ส่งผลให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมามากมาย รวมทั้งปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ
เพื่อที่จะได้เงินมาซื้อยาเสพติด ซึ่งฤทธิ์จากการเสพยาอาจทำให้เกิดอาการคลุ้มคลั่งจนทำร้ายคนในครอบครัว
หรือผู้อื่นได้ ดังที่เห็นจากข่าวอาชญากรรมต่าง ๆ ซึ่งมักมีเรื่องของยาเสพติดเข้าไปเกี่ยวข้อง

แม้ว่าภาครัฐจะมีมาตรการเชิงรุกรวมทั้งการประกาศสงครามกับยาเสพติด และให้ประชาชน
มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหากก็ตาม แต่ปัจจุบันดูเหมือนว่ายาเสพติดก็ยังคงซื้อขายคล่อง แถมราคาถูกไม่ต่างจาก
ลูกอมเด็กเสียด้วยซ้ำ อันสะท้อนให้เห็นว่าต้องมีการจัดการปัญหาอย่างจริงจัง และอาจด้วยเพราะการค้ายาเสพติด
ทำให้รวยง่าย หลาย ๆ คนจึงหลงผิดก้าวเข้าสู่วงการค้ายา จะโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม

สำหรับข้าราชการพลเรือนหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษประเภทยาบ้า
สำนักงาน ก.พ. ได้วางแนวทางการพิจารณาและลงโทษเอาไว้ว่า ให้ถือเป็นผู้กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว
อย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงที่ต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ

ประเด็นชวนคิดในวันนี้ เป็นกรณีของข้าราชการท้องถิ่นซึ่งมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติด
โดยมียาบ้าอยู่ในครอบครอง ๑ เม็ด และได้ถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษปลดออกจากราชการ จึงน่าสนใจว่า กรณีดังกล่าว
จะถือว่าเป็นธรรมและเหมาะสมกับความผิดหรือไม่?

โดยเรื่องราวของคดีมีอยู่ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นนักพัฒนาชุมชน สังกัดเทศบาลแห่งหนึ่งได้ถูกจับกุม
พร้อมยาบ้าจำนวน ๑ เม็ด และที่แตกเป็นชิ้นอีก ๑๑ ชิ้น รวมน้ำหนัก ๐.๔๓๕ กรัม ซึ่งศาลจังหวัดพิพากษาว่า
ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยรับสารภาพ จึงให้รอการกำหนดโทษไว้
๑ ปี ผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์ คดีจึงเป็นอันถึงที่สุด

ในส่วนการดำเนินการทางวินัยได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ซึ่งรายงานผล
การสอบสวนและเสนอความเห็นต่อนายกเทศมนตรีว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงเห็นสมควรลงโทษ
ลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น โดยยกเทศมนตรีเห็นพ้องด้วย แต่เมื่อรายงานไปยังคณะกรรมการพนักงานเทศบาล
จังหวัดกลับมีความเห็นแตกต่างว่า กรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงสั่งให้นายกเทศมนตรี
ทบทวนการดำเนินการทางวินัย โดยภายหลังการทบทวนและพิจารณาโทษตามแนวทางที่ ก.ท. และ ก.พ.
กำหนดไว้แล้ว นายกเทศมนตรีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง **จึงมีคำสั่ง
ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ**

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ จึงนำคดีมาฟ้อง
ต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้พิพากษาเพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดต่อนอกจากราชการ และให้รับตนกลับเข้ารับราชการ
หรือให้ตนมีสิทธิได้รับบำเหน็จตั้งแต่วันที่ถูกลงโทษปลดออกจากราชการ

คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงยื่นอุทธรณ์คดีโดยโต้แย้งว่า
การดำเนินการทางวินัยมิได้ให้ออกาสตนชี้แจงเหตุผลหรือเจตนาที่แท้จริงของการครอบครองยาเสพติด และ
เพราะเหตุใดจึงให้การรับสารภาพดังกล่าว อีกทั้งยาเสพติดที่ผู้ฟ้องคดีครอบครองนั้นมีปริมาณเพียงเล็กน้อย

คำวินิจฉัย...

คำวินิจฉัยขวนรู้

คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า การที่นายกเทศมนตรีมีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ? และผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จนับแต่วันที่ถูกลบออกจากราชการหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ภายหลังศาลจังหวัดมีคำพิพากษาแล้วว่า ผู้ฟ้องคดียอมรับในศาลว่ายาบ้าเป็นของผู้ฟ้องคดี โดยยึดมาจากเด็กที่ร่วมวงสุราเพื่อนำไปศึกษาวิจัย มิได้นำไปใช้เสพหรือจำหน่าย (ตามที่ทนายความแนะนำ) แต่ความจริงแล้ว ยาบ้ามิใช่ของผู้ฟ้องคดี รวมทั้งได้มีการสอบสวนพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดีด้วย จึงถือว่า**คณะกรรมการสอบสวนฯ ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงแสดงพยานหลักฐาน**ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย แล้ว

แต่โดยที่ผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพต่อศาลจังหวัดว่าได้ครอบครองยาบ้าจริง **กรณีถือเป็นความผิดปรากฏชัด** โดยคณะกรรมการสอบสวนฯ **ไม่จำเป็นต้องสอบสวนเจตนาที่แท้จริง**ของผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เนื่องจากระยะเวลาผ่านไปย่อมจะหาเหตุผลมาอ้างเพื่อให้พ้นผิดได้ คำให้การรับสารภาพต่อศาลในทันทีหลังเกิดเหตุไม่นานย่อมเป็นคำรับสารภาพตามความจริง ซึ่งหากไม่เป็นความจริงผู้ฟ้องคดีย่อมจะต้องต่อสู้คดี เพราะอาจส่งผลต่ออนาคตราชการของตนได้ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีเป็นนักพัฒนาชุมชนไม่มีหน้าที่ศึกษาว่าเป็นยาบ้าจริงหรือไม่ ซึ่งต้องมีเครื่องมือในการตรวจพิสูจน์ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนข้ออ้างเกี่ยวกับมติ ครม. ตามหนังสือ ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๓๘ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เรื่อง การปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการให้โอกาส ผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ซึ่งพ้นสภาพจากการใช้ยาเสพติด เข้าทำงานหรือรับการศึกษาต่อในหน่วยงานภาครัฐนั้น เป็นหลักเกณฑ์การให้โอกาสกับผู้เสพติดซึ่งพ้นสภาพจากการใช้ยาเสพติดแล้วเท่านั้น แต่ในกรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีครอบครองยาเสพติดให้โทษจึงไม่เข้ากรณีที่จะได้รับการพิจารณาตามหลักเกณฑ์ของหนังสือดังกล่าว

ดังนั้น คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด ว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย ซึ่งกำหนดให้การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือการกระทำอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งให้นายกเทศมนตรีสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว พิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๒๒๘/๒๕๖๕)

บทสรุปขวนอ่าน

จะเห็นได้ว่า ข้าราชการท้องถิ่นกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ในการสอบสวนและพิจารณาโทษทางวินัยจะต้องดำเนินการตามกฎหมายหรือระเบียบหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้ ซึ่งโดยปกติการพิจารณาโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดกรณียาบ้า (ให้โทษชนิดร้ายแรง) มักจะเป็นไปในแนวทางเดียวกันคือถือว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ทั้งนี้เพราะปัญหาเสพติดเป็นปัญหาที่กระทบความมั่นคงของชาติ ซึ่งข้าราชการควรที่จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีและไม่กระทำความผิดเสียเอง อันอาจส่งผลทำให้การปราบปรามยาเสพติดไม่สามารถบรรลุผลได้ บทลงโทษสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดจึงมีความรุนแรง อันเป็นที่มาว่า ยาบ้าเพียงเม็ดเดียว ก็อาจดับอนาคตชีวิตราชการได้